

กรรมแต่ไม่กรรม

บทความบางส่วนจากธรรมบรรยายโดย

พระครูใบฎีกา อำนาจ โอภาโส

วัดพระธาตุผาแก้ว เขาค้อ เพชรบูรณ์

ออกอากาศ ทาง WBS TV วัดยานนาวา

วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๕

ท่านเคยสงสัยบ้างไหม?

ทำไม? “องค์ลีมาร”

ฆ่าคนมากมาย.....

แต่ ไม่ตก “นรก”

ธรรมะถ้าไม่สามารถช่วยคนให้มี**ความ
สุข**ตรงปัจจุบันได้ ธรรมะก็ไม่มีประโยชน์ สมมุติ
ว่าใครสักคนหนึ่งฆ่าภรรยาหรือคอร์ปชั่นทำชั่ว
ถ้าธรรมะช่วยเขาให้พ้นทุกข์ไม่ได้ ธรรมะนี้ก็ไม่มี
ประโยชน์ สมัยก่อนองค์ลีमारฆ่าคนเป็นพันคน พบ
ธรรมะพระพุทธเจ้าสามารถพ้นทุกข์ตรงปัจจุบัน
นั้นเลย เป็นพระอรหันต์ในชาตินั้นได้ แล้วพวก
เราละ บางคนไม่เข้าใจคิดว่าทุกข์มาจากคนอื่น
ทำบ้าง คิดว่ามาจากเราทำบ้าง คนคิดว่ามาจาก
เราทำมักจะคิดว่าผู้ใดทำกรรมอย่างใด ผู้นั้น
รับผลอย่างนั้น ถ้าอย่างนั้นองค์ลีमारก็คงไม่มี
โอกาสพ้นทุกข์ หมอที่ฆ่าภรรยา นักศึกษาที่ไป
ฆ่าแฟน หรือนักการเมืองอ่อนแอ คอร์ปชั่น ชาตินี้
ก็ไม่มีใครพ้นทุกข์ได้เพราะเชื่อว่าทุก

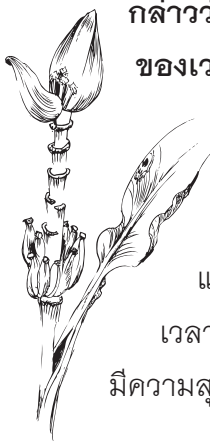
คนจะเข้มแข็งตลอดเวลา
เราก็มีช่วงเวลาอ่อนแอ
ในชีวิตที่ตัดสินใจผิด
คิดผิด กระทำผิดพลาด

ผิดจะต้องอยู่ใช้กรรมไปเรื่อย ๆ ไม่มีโอกาสพ้น
ทุกข์ ไม่มีโอกาสพบสุขเลยหรือ พระพุทธเจ้าตรัส
อย่างนั้นะ ถ้าเกิดมาหรือมีชีวิตอยู่ตรงปัจจุบันเพื่อ
ใช้กรรมเก่า การครองชีวิตที่ประเสริฐตรงปัจจุบัน
จะเป็นไปไม่ได้ หากใครกล่าวว่าผู้ใดทำกรรม
อย่างไร ผู้นั้นก็ต้องรับผลอย่างนั้น การครองชีวิต
ประเสริฐตรงปัจจุบันก็เป็นไปไม่ได้เหมือนกัน

แล้วกรรมที่ถูกต้องคืออะไรถึงจะช่วย
ตรงปัจจุบันได้ พระพุทธเจ้าตรัสว่า หากผู้ใด
กล่าวว่า กรรมคือเจตนา เป็นที่ตั้ง
ของเวทนา การครองชีวิตที่ประเสริฐ
ตรงปัจจุบันจึงจะเป็นไปได้ ลอง
พิจารณา ดู ทำงานวิจัยคือเก็บ
ข้อมูลตรงปัจจุบันคือสตินั้น
แหละไม่ใช่ไปนั่งจินตนาการเอา
เวลาเมื่อเจตนาดี มีเวทนาอารมณ์ที่ดี
มีความสุขใหม่ ให้ผลตรงนี้เลยใหม่ เวลา

เจตนาไม่ดี คิดไม่ดี อารมณ์
เป็นทุกข์ให้ผลตรงนี้เลยไหม
แล้วควรเลือกแบบไหน เจตนา
เก่าที่เคยทำไปด้วยความอ่อนแอ
จากอวิชชา ไม่ใช่คนโง่ ไม่ใช่คนชั่ว
ไม่ใช่คนเลว แค่อวิชชา อวิชชาไม่ใช่คน
เป็นสภาวะธรรมหนึ่งแห่งความไม่รู้ มีคนชั่วไหม
ไม่มี ช่างในใจดูให้ดี มันเป็นอมตะ สะอาดบริสุทธิ์
เหมือนกันทุกคน ถ้าเข้าใจใจที่อมตะสุข บริสุทธิ์
เหมือนกัน เราจะให้อภัยกันได้

ไม่ว่าประเทศหรือสังคม เพื่อน คนรอบ
ข้าง คนในบ้าน เราก็ไม่สิ้นหวังเพราะทุกคนมีจิต
ที่บริสุทธิ์เป็นอมตะเหมือนกัน ใจที่เปลี่ยนจาก
ความปรองดองดีร้าย มันแค่เกิดดับผ่านไป ไม่ถาวร
เพราะไม่มีคน ถ้าเกลียดคนชั่วก็แค่อวิชชาอีกตัว
ที่สร้างความเกลียดขึ้นเป็นโทษให้ผลเป็นความ
ทุกข์แล้วใครจะรอดจากทุกข์ แต่ถ้าเข้าใจว่าที่

หลงคิดก็อวิชชากระแสน้ำที่หลงว่า
มีคน โยมจะให้ภัยแล้วก็มี ความ
เคารพให้เกียรติในกันและกัน รวมถึง
ให้เกียรติในความสามารถที่แตกต่าง
กันในสังคมและเชื่อว่าทุกคนจะเข้ม
แข็งตลอดเวลา ทุก ๆ คนก็มีความ

อ่อนแอเสมอ หันกลับมามองเข้าไปที่ใจ
เรา คำว่า “ให้ภัย” ไม่ได้สายเกินไป รวมถึงการคิด
หาทางช่วยกันให้พ้นทุกข์ ถ้าธรรมะนี้ไม่สามารถ
ช่วยคนให้พ้นทุกข์ตรงปัจจุบันได้ ไม่สามารถช่วย
คนให้มีความสุขตรงปัจจุบันได้ ธรรมะนี้ก็ไม่มี
ประโยชน์ ใครที่มีญาติมิตรมีเพื่อนที่เคยอ่อนแอ
เคยผิดพลาด ก็อย่าไปสิ้นหวังและคิดว่าเขาต้อง
ตกนรกแน่นอน แต่มันยังมีโอกาสที่เรายังมี
ชีวิต มีปัญญา มีธรรมะ มีศาสนาพุทธอยู่ เรายังมี
โอกาส

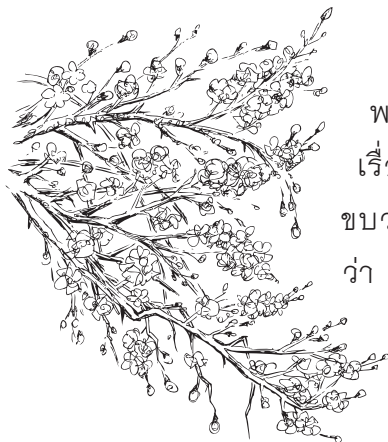
กรรมคือเจตนาเป็นที่ตั้งของเวทนา เจตนา

ดี อารมณ์ก็ดี เจตนาไม่ดี อารมณ์ก็ไม่ดี เป็นทุกข์
มันต่างกันอย่างไรกับประโยคที่ว่าผู้ใดทำกรรม
ผู้นั้นรับผล เพราะเจตนา กับ เวทนา ไม่ใช่คน เป็น
สภาวะธรรม ๒ ตัวที่อาศัยกันและกันเกิดขึ้น เพราะ
สิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี เช่น คิดไม่ดี อารมณ์ไม่ดี ถ้าเห็น
อย่างนี้ เหตุดับ ผลมันก็ดับ ความทุกข์ก็ดับ ความ
ทุกข์นี้ได้มีตัวตนถาวร พอเปลี่ยนเป็นคิดดีอารมณ์
ก็ดี จึงต่างจากประโยคที่ว่าผู้ใดทำกรรม ผู้นั้นรับ
ผล อันนั้นมันเป็นคนโยม อย่างความทุกข์ใจจาก
การคิดไม่ดี มีอยู่ก่อนไหม ไม่มีอยู่ก่อน พอหยุด
เหตุดับเหตุ เลิกคิดไม่ดี ผลแห่งความทุกข์ก็หาย
ทันที อย่างเรานั่งสมาธิกันก็ออกไป
ไปจากความคิดที่ไม่ดีมาอยู่ที่
ความรู้สึกตัว รู้สึกไปถึงตัวจิต
นะ ไม่ใช่รู้สึกที่ร่างกาย ความ
รู้สึกมันเป็นกลาง ๆ ไม่ใช่ร่างกาย มีแต่
เหตุปัจจัยของสภาวะธรรมที่อาศัย
กันและกันเกิดขึ้น

พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้
เรื่องปฏิจจสมุปบาทคือ
ขบวนการของเหตุปัจจัย
ว่า ถ้าสิ่งนี้มี สิ่งนี้ถึงมี ถ้า
สิ่งนี้ดับ สิ่งนี้ก็ดับ ถ้า
สิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้จะมี
ได้อย่างไร แสดงว่า
ทุกอย่างไม่ได้มีตัวตน

ด้วยตนเอง ถึงมาลงที่ “ตถตา” ว่า มันก็เป็นอย่าง
นั่นเอง มันเป็นภาวะที่ไม่คลาดเคลื่อนไปจากนี้
สัพเพธัมมาอนัตตา คือ ธรรมที่ปรุงแต่งและธรรม
ที่ไม่ปรุงแต่งก็ไม่ได้มีตัวตนสักอันหนึ่ง เราต้อง
ฉลาดในการใช้เหตุปัจจัยในการที่ทำให้มีความ
สุขตรงปัจจุบัน เจตนาไม่ดี อารมณ์ถึงไม่ดี เรียก
อบายภูมิ คือ ความไม่สบายใจ อะ แปลว่า ไม่
บาย แปลว่า สบาย ภูมิ คือ ภาวะของจิตใจ เจตนา
ไม่ดีก็ไม่สบายใจ มี ๔ แบบ เรียกว่า อบายภูมิ ๔
เช่น เจตนาไปฆ่าคน มันร้อนรุ่ม เขาสมมุติว่า นรก

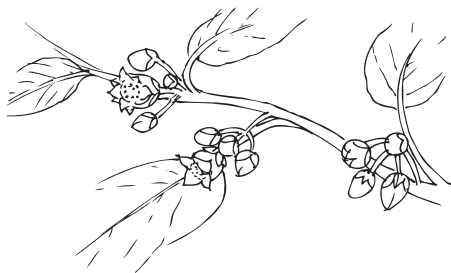

หรือคิดโลกอย่างนี้ก็ไม่สบายใจ เขาสมมุติเรียกว่า
เปรต

ส่วนความดี เวลาคิดดี อารมณ์ดี หน้าตา
ก็สวย อ้อ..สวรรค์คงเป็นอย่างนี้ คิดไม่ดี อารมณ์
ไม่ดี หน้าตาก็หึง ถ้าเขาฉลาดเขาเห็นว่ามันทำให้
ทุกข์เขาก็เปลี่ยนเอง เพราะทุกคนที่มีชีวิตอยู่บน
โลกนี้รวมถึงสรรพสัตว์ก็ต้องการความสุขทั้งนั้น
แต่ความสุขที่เที่ยงแท้ถาวร คือ พระนิพพาน เขา
เรียก อมตะ ข้างนอกต่างหากที่เปลี่ยน เดี่ยวเป็น
คนดี เป็นคนหงุดหงิด เป็นคนขี้สงสาร เป็นคน
อ่อนแอ เป็นคนเข้มแข็ง เป็นคนร่ำคาญเป็นต้น แต่
คนเหล่านั้นถาวรไหม ไม่ถาวร

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า สิ่งนี้มี สิ่งนี้ถึง
มี ไม่ต้องเชื่อใครอีกต่อ มีปัญญาชำแรกกิเลส
อยู่ชิตประต้อมตะ ตถาคตยังคงมีความสุขอยู่ได้
ในท่ามกลางความแปรปรวนของรูปคือโลกก็
แปรปรวนไป รูปลักษณะต่าง ๆ ก็แปรปรวนไป แต่

ใจไม่แปรปรวนเพราะใจไม่ปรุงแต่งชอบหรือไม่ชอบ คือทางรอดที่ปลอดภัย ต้องฉลาดว่าจะอยู่อย่างไรถึงจะมีความสุข คิดดีมีความสุขใหม่ มีความสุข หน้าสวยใหม่ คิดดีวันนี้ อารมณ์ดีตอนนี้นี้ หน้าสวยตอนนี้นี้ อีกนาทิตั้งคิดดี อารมณ์ดีหน้าตาก็สวย อีก ๑ ชั่วโมง อีก ๑ วัน แล้วพรุ่งนี้ก็ทำเหมือนเดิม คิดดี อารมณ์ดี หน้าตาก็สวย ๑ ปีจะเปลี่ยนเป็นคนละคนเลย ลองเปลี่ยนอีกจากดู อีกคนหนึ่งคิดไม่ดี อารมณ์ไม่ดี หน้าตาหึง ๑ นาที่ ทำอย่างนี้ อีก ๑ นาที่ ทำอย่างนี้ อีก ๑ ชั่วโมง พรุ่งนี้ทำอย่างนี้ อีก ๑ ปีผ่านไปหน้าตาจะเป็นอย่างไร อายุมากขึ้นหน้าตาจะเป็นอย่างไร ทั้งหมดมีแต่เหตุปัจจัย คนที่มีปัญญา ก็เลือกเอาว่าจะใช้เหตุปัจจัยอะไร トラバ ใดยังมีชีวิตอยู่ อยู่ให้มี

ความสุข อย่าไปก่อปัญหาเบียดเบียนกัน ให้อภัย
เข้าใจ แค่ว่าเกลียดคนชั่วนะ จิตใจก็เศร้าหมอง
เพราะว่าเราก็ไม่ได้ดีกว่าเขาเท่าไรหรอก ก็แค่
สร้างกิเลสอีกตัวหนึ่งขึ้นมาด้วยการเกลียดความ
ชั่วของเขา แล้วความเกลียดไม่ใช่ความชั่วเหว
ศาสนาพุทธเป็นศาสนาของผู้รู้ ถ้าเข้าใจความจริง
จะยุติบทบาทภายในไม่สร้างเรื่องราวแบบนั้นขึ้น
มา เพราะความเกลียดก็เป็นอกุศล ผลเป็นความ
เศร้าหมองแล้วคนชั่วข้างนอกไม่มีอยู่จริง มีแต่
สภาวะธรรม

เหมือนใน

ครอบครัวเดียวกันไม่ว่า
สามีภรรยาหรือเพื่อนร่วม
งาน พี่น้อง ก็มีช่วงแห่งความ
อ่อนแอแต่ข้างในบริสุทธิ์เหมือน
กัน เห็นใจกัน สงสารเปลือกแห่ง
ความทุกข์ที่ดิ้นรนใช้ชีวิตที่

ผิดพลาด อะไรก็ได้ที่เข้ามาแล้วทำให้ภาวะมันดีขึ้นเขาก็เลือกทันทีเพราะภวต์ค้นหาความอยากได้ภาวะที่ดีกว่า เขาอาจจะอ่อนแอแล้วเลือกวิธีผิดเราก็แค่เข้าใจ เห็นใจ ไม่ต้องไปซ้ำเติมกัน อย่าไปเปรียบเทียบ อย่าไปเกลียดว่า ฉันยังไม่ทำแต่เขาทำ ก็แค่ไม่มีเขา แค่อวิชชาความไม่รู้กับความอ่อนแอ ไม่มีคนชั่ว ไม่มีคนเลว ไม่มีคนโกงด้วย มีแต่ความไม่รู้กับความอ่อนแอแต่ไม่ใช่คน นี่คือความจริงในศาสนาพุทธที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้แต่เราอยู่ในรูปร่างคน เรียกว่า มนุษย์สมบัติ ทุกคนได้สมบัติมาชิ้นหนึ่งที่เป็นธาตุสี่ แต่ทำไมหน้าตาไม่เหมือนกัน ก็ข้างในปรุงแต่งไม่เหมือนกัน เจตนาไม่เหมือนกันแต่มันก็ยังมีความบริสุทธิ์อยู่ข้างในเคารพแล้วก็ให้เกียรติกัน เห็นใจกัน สงสารเพื่อนร่วมทุกข์เพราะทุกชีวิตต้องเผชิญกับความไม่คงที่ในธรรมชาติแต่เขาแก้ปัญหาจากสติปัญญาเท่าที่มีตามวุฒิภาวะนั้น ๆ คือ อวิชชา ความไม่รู้ แล้วพัฒนามีดาวรู้ขึ้นมา พอรู้ปั๊บ ไม่เอา ไม่ทำ

สติปัฏฐาน ๔ เป็นที่ตั้งแห่งตัวรู้ อย่างรู้สึก
กันกระทบพื้น เตะกระทบพื้น มือถูกัน ใบหน้า
อยู่ตรงนี้ ลมหายใจอยู่ตรงนี้ สติเข้าไปรู้ เพื่ออาศัย
เป็นที่ตั้งแห่งรู้ เพื่อไม่เป็นที่อาศัยของอวิชชาพอ
รู้ปั๊บ อวิชชาหยุดทำงานเพราะตัวรู้เข้ามาครอบ
ครองพื้นที่ตรงนี้แล้ว สร้างตัวรู้ขึ้นมาให้มีที่อาศัย
มีสติตรงปัจจุบันขณะในการเก็บข้อมูล คุณลืว่าคิด
อย่างนี้ให้ผลอย่างไร คิดไม่ดี อารมณ์ก็ไม่ดี คิด
ดี อารมณ์ก็ดี ความรู้สึกตรงนี้เป็นกลาง ๆ พอ
เก็บข้อมูลเสร็จก็ทำงานวิจัย เรียกว่า โพชฌงค์ ๗
โพธิ+องค์ เรียกว่า องค์แห่งการตรัสรู้ ๗ ประการ
ตั้งแต่ตื่นนอนมาเลยเก็บข้อมูลแล้วทำงานวิจัย
อ้อ..ถ้าคิดอย่างนี้แล้วผลเป็น
อย่างนี้ มันเกิดธรรมวิจยะแล้วก็
เกิดวิริยะ ขยันทำในสิ่งที่ดีแล้ว
ก็ปิดกั้นสิ่งที่ไม่ดี ขยัน
ให้ถูกวิธี อย่างการ
งานชอบ เช่น เดินไป

ช่างนอกเจอลวดแตก เก็บไปทิ้ง ไปที่ทำงานเจอล
ยาม ยิ้ม เจอเพื่อนร่วมงาน ยิ้ม นี่แหละการงาน
ชอบตัวจริงเพราะทั้งวันมีแต่เจตนาที่ดี ขับรถไปใคร
เขาจะปาดหน้าก็ให้เขาไปก่อน เป็นสังคมที่มีความ
สุข เพราะทุกคนเข้าใจหลักในการใช้ชีวิตให้มีความ
สุขเหมือนกัน ไม่เบียดเบียนกัน ถ้าพูดออกไปแล้ว
คนเขาทุกข์ควรทำไหม เรียกว่าความรู้สึกตัว เมื่อ
รู้ว่าไม่มีประโยชน์ ก็ไม่ควรทำ วิธีจะคอยปิดกั้น
ความคิดที่เศร้าหมอง ไม่ได้ประโยชน์ต่อตัวเอง
ทุกคนมีโอกาสพัฒนาเรียกว่า ภาวนา จิตภาวนา
พัฒนาจิตใจ ปัญญาภาวนา พัฒนาปัญญา ให้
เข้าใจคนต้องเกื้อกูลกันแบ่งปัน
กันตามภาระหน้าที่ที่มีความ
สามารถ ความถนัด โยมยังต้อง
กินกล้วยเตี้ยวใหม่ กินถั่วงอก
ใหม่ กินข้าวใหม่ อยู่คนเดียว
หรือเปล่า มีคนอื่นรอบ ๆ ตัว
เราอีกตั้งมากมายมหาศาล เพื่อ

ให้เกิดสิ่งต่าง ๆ ในการเกื้อกูลกัน เคารพให้เกียรติ
ในความสามารถที่แตกต่างกัน เราใช้ลมหายใจ
เดียวกันกับทุกคนทั่วโลกหรือว่าของเราเท่านั้น
หรือคนอื่นไม่ได้หายใจหรือเขาไม่หายใจออกมา
เลย โยมหายใจเอาลมหายใจของคนอื่นเข้าไปด้วย
ไหม ไม่ใช่แค่คนไทย ตะวันออกกลาง อเมริกา
ยุโรป ขั้วโลกเหนือยันขั้วโลกใต้ จากใบไม้ทุกใบ
จากสรรพสัตว์ทุกตัว ความเข้าใจความเป็นจริง
แบบนี้มีความให้เกียรติ มีความเคารพในสรรพสิ่ง
อื่น ไม่ใช่ว่ามีอัตรา อหังการ มมังการ ว่าฉันเก่ง
ฉันแน่อยู่คนเดียว ความซาบซึ้ง ความเคารพ การ
ให้เกียรติซึ่งกันและกันจะทำให้ชีวิตมีความสุข
ขึ้น มีความอ่อนน้อมต่อผู้อื่น ศาสนาพุทธเราถือว่า
ความอ่อนน้อมเป็นความงาม เรียกบุญกิริยา
กิริยาที่อ่อนน้อม เปี่ยมสุข บุญเป็นชื่อของความสุข
ชวนชวนช่วยเหลือเกื้อกูลกัน คือ สัมมาอาชีวะ
เดินไปไหนมีอะไร ขยะตกก็เก็บ ขี้บูหรี่หล่นก็เก็บ
ไปทิ้งให้เป็นระเบียบ ทิชชู่หล่นเราไม่ต้องบ่น บ่น

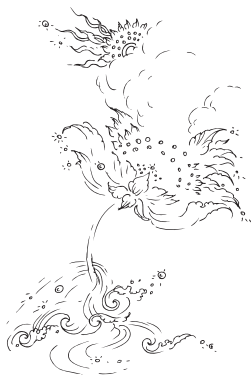

ไปไม่มีอะไรดีขึ้นมา ถ้าเริ่มต้นทำจะค่อย ๆ ดีขึ้น ๆ
ความดีค่อย ๆ แผ่ขยายไป แต่บางคนยังไม่เข้าใจ
เขาผิดไหม เขาไม่ได้ผิด อย่าท้อแท้ อย่าสิ้นหวังใน
การส่งแรงบันดาลใจในสิ่งที่ดี

สักจะมี ๒ ตัวเรียกว่าธรรมที่ปรุงแต่ง คือ
สังฆตธรรมกับธรรมที่ไม่ปรุงแต่ง คือ อสังฆตธรรม
หรือนิพพานเป็นสันติลักษณะเป็นอมตะ ไม่มีการ
ปรุงแต่ง ไม่มีใครอยู่ในนั้น นี่คือทางออกของพวก
เรา ถ้ายังเกลียดคนชั่วจะทุกข์ ออกมาเลยจาก
ความคิดนั้นจะพบสันติสุข ทุกจิตใจก็มีความสุข
เหมือนกัน ไม่มีความแตกต่าง ไม่เหยียดหยาม ไม่
ต้องดูถูกกัน

ในนิพพานมีของถูกของแพงไหม
ไม่มีเพราะนั่นคือโลกของความปรุง
แต่งแต่ต้องใช้ใหม่ ต้องใช้
โลกสมมุติ เพราะเรา
มีหน้าที่ตามความ

สามารถที่ถนัดไม่เหมือนกัน
แต่ในนิพพานไม่มี เลยเป็นที่
ที่ปลอดภัย เป็นที่อมตะ เป็น
ที่ที่ไม่แปรปรวน เป็นที่ที่ไม่มี
การเหยียดหยาม ไม่มีความ
แตกต่าง มีแต่ความเสมอ
ภาค เป็นสันติลักษณะ เป็น

ธรรมชาติเดิม แต่ความปรุงแต่งมาบังอยู่ชั่วคราว
เป็นคนดีถาวรไหม เดียวก็พลอยหงุดหงิด ชุนมัว
เศร้าหมอง รำคาญบ้าง หรืออิจฉาเรื่องเล็ก ๆ บ้าง
เป็นต้นก็ไม่ถาวร ใจที่เปลี่ยนแปลงไปมาเหมือน
น้ำที่ไม่มีสีสั่นในตัวเอง ฉาบด้วยแสงอาทิตย์ยาม
เช้าบ้าง ดวงดาวยามค่ำคืนบ้าง ดวงจันทร์บ้าง หมู่
เมฆบ้าง แล้วก็ผ่านไปไหม แค่เปลือกอารมณ์ของ
สายน้ำ ส่วนสายน้ำบริสุทธิ์เหมือนเดิม สีเหมือน
เดิม ว้างจากตัวตนเหมือนเดิม ใจก็เหมือนกัน แค่
เปลี่ยนเปลือกอารมณ์ตามผัสสะที่เข้ามากระทบ
บางเรื่องที่เราอ่อนแอ เจอผัสสะแรง ๆ รับมือไม่

โหว เราจะปลูกแต่งไม้ค้อยงดงามนัก หงุดหงิด
รำคาญ เปื่อหน่าย เชื่องซึม ท้อแท้ มันถาวรไหม
มันก็ไม่ถาวร ช่วงผัสสะปราณีตเข้ามา เหมือนเงา
น้ำมีละอองทองระยิบระยับในยามรุ่งอรุณอย่างนี้
แต่ก็ไม่ถาวร ความใสที่ไม่ปลูกแต่งต่างหากที่ถาวร
นั่นแหละคือ นิพพาน เป็นธรรมชาติอย่างหนึ่ง
พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ถึงท่านไม่ตรัสรู้ สิ่งนี้ก็มีอยู่
แล้วในธรรมชาติ ดูสิว่าธรรมชาติมันทำงานอย่าง
นี้ สิ่งนี้มี สิ่งนี้ก็มี สิ่งนี้ดับ สิ่งนี้ก็ดับ เช่น เพราะ
ต้นหาดับ ความอยากดับ ความกระวนกระวายก็

ดับไปด้วย สันติสุข
ก็เปิดเผย เรียก
นิโรธ ก็แจ้งขึ้นมา
แล้วต้นหาดาว
ไหม ถ้าไม่ทำตาม
หันไปดูก็หายไป
แล้ว ความไม่รู้นี้มัน
พาคิด อย่างคิดว่า

มีคนชั่วช้านอก ไหนใครคิด หายไปแล้ว อริชชา
ไม่ได้มีตัวตนถาวร แต่เพราะว่าอริชชาก็ไม่รู้ตัว
เองว่าเป็นอริชชาก็เลยคิดเตลิดเปิดเปิง พอมีตัวรู้
เกิดขึ้น เหลือใจเข้าไปดู มันไม่มีนะ เราจะเข้าใจ
มนุษยชาติมากขึ้นด้วย เราใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคน
ต้องมีความแบ่งปันแต่นิพพานไม่ต้องใช้สิ่งเหล่านี
ไม่ต้องมีคนชั่ว คนดีก็ไม่มี เพราะบุญแค่มาส่ง
ปากประตูนิพพาน บุญไม่เข้าไปด้วย เข้าใจกฎแห่ง
ความเป็นจริง เข้าใจเหตุปัจจัยและใช้เหตุปัจจัยใน
ฝ่ายที่ไม่สร้างทุกข์ขึ้น อย่างน้อยก็มีความสุขต่อ
ตัวเองแล้วก็แบ่งปันรัศมีภาคแห่งความสุขนี้ออก
ไป

ถ้าคิดดี เจตนาดี อารมณ์ดี มีความ
สุข หน้าตาสดใส คนเห็นหน้าตาที่สดใสแล้วเขามี
ความสุข เขาเห็นหน้าตาที่หึงขของเรา เขารู้สึกไม่
สบายใจบ้างไหม แล้วควรจะแบ่งปันอะไรดี แค่มิ
เจตนาดี อารมณ์ดี แวดตาความสดใส เดินเข้าไป

ในสวนสาธารณะ เดินไปตามตลาด แค้นนั้นก็
ของขวัญของทุกที่ที่เข้าไปเกี่ยวข้อง เป็นเรื่องกฎ
ของธรรมชาติอย่างซื่อ ๆ ง่าย ๆ แล้วเข้าใจได้ทุก
คน แต่จะฉลาดในการใช้หรือเปล่า ถ้าไม่ฉลาด
ก็ไม่ได้แปลว่าโง่นะ แค่ว่าวิชามันยังมีกำลัง
มากกว่า ปัญญายังเข้มแข็งไม่พอ เมื่อไรที่ปัญญา
เข้มแข็งพอก็สามารถตัดสินใจได้อย่างแม่นยำ ถ้า
เราเคยมีช่วงเวลาอ่อนแอก็ต้องเข้าใจว่าคนอื่นก็
มีช่วงเวลาอ่อนแอเช่นเดียวกัน ถ้าเราเคยมีเวลา
แห่งภยันตรายที่อยากได้ภาวะที่ดี คนอื่นก็มีเช่น
เดียวกัน แต่ก็ต้องเข้าใจว่า มันก็ไม่ใช่เขา ไม่ถาวร
เปลี่ยนแปลงไปมา แต่ถ้าเขาเลือกตัดสินใจผิดมัน

ก็ไม่ใช่เขา ช่วงนั้นวิชา
มันเข้มแข็งกว่า อยากให้
มองอย่างนี้นะเพราะว่า
ปัญหาต่าง ๆ ที่รุมล้อมเข้า
มาจากการเปลี่ยนแปลง
จากความแปรปรวน

พระพุทธเจ้าจึงตรัสอย่างนั้นะ ถ้าไม่เข้าใจการเกิดขึ้นหรือการอุทัยและการอัสดงแห่งโลก ที่สุดแห่งทุกข์จะยังไม่มี ถ้ารู้ว่าโลกเกิดขึ้นได้อย่างไร อัสดงไปได้อย่างไร ที่สุดแห่งทุกข์จึงจะมีได้ โลกแห่งความปรุงแต่งหมายถึงเรื่องปฏิจจนสมุปบาทว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร ในสายเกิดคือ เกิดจากอวิชชา พอไม่รู้ ก็เลยพาปรุงแต่ง เรียกว่า อวิชชาปัจจัยาสังขาราคือ ภพชาติที่พวกเราเป็นอยู่ทุกวันนี้ คำว่า ภพ แปลว่า เข้าไปอาศัย อย่างเช่น คิดดี อารมณ์ดี ถ้าคิดไม่ดี อารมณ์ไม่ดี ภพคือการเข้าไปอาศัยในความคิดปรุงแต่ง อุปาทานเป็นเหตุปัจจัยให้เกิดภพเพราะยึดมั่นอะไรบางอย่างไว้ อย่างเช่น ยึดมั่นกับความคิดความเห็น เรียกว่า ทิฏฐูปาทาน แล้วเข้าไปอาศัยในนั้น เมื่อเข้าอาศัยก็ตระหนักรู้ว่ามีเรา เรียกว่าภพเป็นปัจจัยให้เกิดชาติ มีเราคิดดีมีเราคิดไม่ดี ไม่ใช่แค่ความคิดที่เข้าไปยึด เรียกว่า ทิฏฐูปาทาน แล้วก็เอาความคิดไปทะเลาะกัน แล้วโยมเห็นว่าไม่ใช่

ตัวเรา นอกจากการเข้ามาอาศัยมันก็หายทันที
จึงมีอีกชื่อหนึ่งว่า ภวจักรในสังสารวัฏ สังสารวัฏ
แปลว่าหมุน ท่องเที่ยวไปอย่างนี้ มีชื่อว่า ภวจักร
เพราะว่ามันท่องเที่ยวไปในสภาวะต่าง ๆ เช่น ท่อง
เที่ยวในสภาวะเจตนาดี อารมณ์ดี แล้วเดี๋ยวก็เพลอ
ท่องเที่ยวไปในความคิดที่ไม่ดี อารมณ์ก็ไม่ดีไหม
แล้วก็ท่องเที่ยวไปในหน้าตาที่บูดบึ้ง หรือท่องเที่ยว
ไปในความจำที่ไม่ดีบ้าง ที่ดีบ้าง ในความคิดบ้าง
เห็นไหมในชั้นนี้ห้า

สังสารวัฏ หรือ ภวจักร ท่องเที่ยวไปตาม
สภาวะต่าง ๆ ภายในหรือภายนอก ก็คือ สภาวะธรรม
แดดออก ฝนตก ชายทะเล ภูเขา หิมะ อะไรก็
แล้วแต่จะเห็นวาก็แค่ท่องเที่ยวซึ่งไม่ได้อะไรขึ้น
มา จะท่องเที่ยวไปในความคิดดีหรือคิดร้าย ใจ
ปกตಿಯ่างนี้กว้าง ๆ อยู่ก่อน สักพักก็เพลอคิดไม่ดี
ขึ้นแล้วก็เสวยอารมณ์ไม่ดีแล้วก็หยุดแล้วกลับไปสู่
ความว่างคือไม่มีความปรุงแต่งสักพักหนึ่ง แล้วก็

เปลอคิดใหม่ แล้วท่องเที่ยวไปในความคิดดี แล้ว
ก็ไปเสวยอารมณ์ดี แล้วก็หยุดหายใจ มีเว้นช่วง
นิดหนึ่งเป็นความว่าง แล้วก็ท่องเที่ยวอีก เหมือน
ดูหนัง ๑ เรื่อง ก่อนไปดูหนังใจว่างอยู่ก่อน พอดู
หนังช้า ๆ ก็นั่งหัวเราะไปสักระยะแล้วก็ปกติหรือไป
ดูหนังเศร้าก็ร้องไห้สักระยะหนึ่งแล้วออกมาปกติ
หรือดูหนังบู๊ ๆ แล้วเครียดเดียวหนึ่งออกมาปกติ
เห็นไหมหัวทำมึนว่างอยู่ก่อนไหม ก่อนดูหนัง
ว่างอยู่ก่อน หนังจบก็กลับคืนสู่ความว่างแล้วดูมาก็
เรื่อง ท่องเที่ยวมาแล้วก็สภาวะธรรม จะท่องเที่ยว
ไปอีกนานแค่ไหน ถ้าอ่อนล้าและ
เพียงพอแล้วต่อความเข้าใจ
ก็กลับคืนสู่บ้านแห่ง
ความอมตะภายใน

ถ้ายังมีเหตุ
ปัจจัยที่ต้องทำงาน
ต้องแบ่งปันช่วยเหลือ

เกื้อกูลคนที่อ่อนแอกว่า รักษาทิศทางเป้าหมายให้
ชัดเจน พวกนี้เขาเรียกพระโพธิสัตว์นะ บางคนยัง
สงสารคนอื่นอยู่ คือยังไม่อยากว่าขึ้นฝั่งก็ช่วย ๆ
กันไป แต่บางคนกำลังน้อยก็รีบตะเกียกตะกาย
ขึ้นฝั่งไป แต่บางคนมีกำลังปัญญามากกว่า เราก็

ไม่ลำบากเดือดร้อนอะไรมากนัก คนที่อ่อนแอกว่า
ยังมี บางคนก็อยู่ช่วยเหลือเกื้อกูลกันไป ธรรมะ
ใช้ได้ ๒ ระดับ ในระดับที่อยู่กับสังคม อยู่กับชุมชน
อยู่กับมหภาค มีความเคารพและเข้าใจถึงระดับ
ลึก ๆ ในตัวปรมาัตถ์ว่าทุกชีวิตมีจิตที่บริสุทธิ์เหมือน
กัน แต่เพราะอวิชชาจึงไปก่อพฤติกรรมที่ผิดพลาด
แล้วก็ต้องรับผลนั้น ในเหตุปัจจัย ไม่ใช่เรา เช่น
เจตนาไม่ดีผลอารมณ์ไม่ดีแต่เพราะความไม่รู้ ไป
เพเล่คิดต่อเอาสิ่งนั้นมาตอกย้ำก็แค่ความอ่อนแอ
ทางสติปัญญา หยุดคิดเถอะ สร้างเจตนาใหม่ขึ้น
มาหรือปล่อยวางเจตนาไม่ดีทั้งหมด นี่คือการรอด
นะ ถ้าเกิดความทุกข์ เอามาใช้ให้ทันเลยว่า มัน
ทุกข์เพราะอะไรทำงานวิจัยดู เช่น เพราะคิดไม่ดี

อย่างเปรียบเทียบน้ำท่วม น้ำท่วมไม่ได้
เป็นต้นเหตุแห่งความทุกข์ จนกว่าจะมีเจตนาไม่
ชอบ อย่าไปสร้างความไม่ชอบ โยมแค่แก้ปัญหา
ไปตามเหตุปัจจัย มีใครไม่มีปัญหาบ้าง วางเจตนา

ที่ดี ที่จะไม่เกลียดสิ่งเหล่านั้น ไม่
ว่ากระตุกโพล่มานอกสันเท้าหรือ
น้ำท่วมหรือฝนตกหรือพายุร้าย
โหมกระหน่ำ แต่โยมยังสามารถ
แบ่งปันแรงบันดาลใจในฝ่าย
ดีให้คนอื่นที่ยังมีติดอยู่ได้
โหมเหมือนเป็นประภาคาร
ในท่ามกลางพายุร้าย วางเจตนา
ดีทำให้ดูเป็นตัวอย่าง เป็นผู้ใหญ่เข้าใจชีวิตมากกว่า
ผ่านพายุร้ายมาก็ค่าคื่น นอนหลับอย่างสบาย ๆ
อยู่ ๆ พายุก็โหมกระหน่ำ ต้องตกใจ ต้องร้องไห้
โหม ไม่ต้องเพราะรู้ว่าเดี๋ยวมันก็ผ่านไป ที่เหลือคือ
อะไร ลองเป็นกำลังใจให้กับเด็กที่นอนอยู่ข้าง ๆ เรา
เขายังไร้เดียงสา ตกใจว่าฝนไม่น่าตกเลยคื่นนี้แต่
เรารู้ว่ามันก็ต้องตกอย่างนี้ อยู่กับมันอย่างมีความสุข
โดยไม่สร้างเจตนาร้ายแล้วก็แก้ปัญหาไปถึง
หลังคาจะรั่วใช้โหม

ไม่มีใครไม่มีปัญหา แต่ปัญหาไม่ใช่เรื่อง
น่ากลัวอะไร ปัญหาอาจทำให้เกิดการพัฒนา
ปัญญาให้เข้าใจ ใครที่เข้าใจก่อนก็แบ่งปันให้กับ
คนที่กำลังเดินตามหลังมา อะไรที่เป็นสิ่งดีงาม
เข้าใจแล้วทำมันซะโดยเฉพาะเรื่องสัจธรรม ถ้า
ระดับสมมุติสัจจะที่ต้องอยู่ด้วยกัน เคารพกันใน
ความเป็นเปลือกของความเป็นเอกลักษณ์ที่มี
ความสามารถแตกต่างกัน รูปสมบัติที่แตกต่าง
กัน ระดับปรมาตมสัจจะข้างในมีตัวสะอาด
บริสุทธิ์ที่เป็นอมตะเสมอภาคกัน เคารพ
ในพุทธะแห่งภายในเหมือนกัน เรา
ไม่มีหน้าที่เบียดเบียนทำร้าย
กันเพราะไม่ได้เกิดมาด้วย
เป้าหมายแบบนั้นว่าจะ
เกิดมาทำร้ายใครเพียง
แต่ว่าบางช่วงมันอ่อนแอ
เกิดจากอวิชชาที่แก้ปัญหา
ผิด คิดว่าถ้าทำอย่างนั้นแล้ว

จะดีขึ้น แต่กลับไม่ดีขึ้นแต่ก็
เชื่อว่าปัญหานั้นจะถาวรนะ
คือกรรมเก่ามันไม่ถาวร

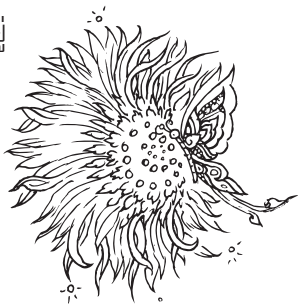

พระพุทธเจ้าจึงตรัสสรุปว่า
ถ้าคิดว่าเกิดมาแล้วอยู่ตรงปัจจุบันนี้เพื่อใช้กรรม
เก่า การครองชีวิตที่ประเสริฐจะเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้า
เข้าใจถูกต้องว่ากรรมตรงปัจจุบันสำคัญกว่า คือ
มีเจตนาดีตรงนี้ อารมณ์ดีเลยใหม่ สัมมาวายามะ
ความเพียรชอบหรือวิริยะสัมโพชฌงค์คือมีความ
เพียรปิดกั้นอกุศลทันที ไม่คิดเรื่องไม่ดี ทั้งเรื่อง
ใหม่ทั้งเรื่องเก่าจะให้ผลเป็นความทุกข์จากไหน
เราสามารถพบหนทางแห่งความสุขตรงนี้ได้ใหม่
พ้นทุกข์ตรงนี้ได้เลยใหม่ ตรงนี้แหละมีประโยชน์
ลองพิจารณาทบทวนทำงานวิจัยดูในทุก ๆ ขณะที่
กำลังเกิดขึ้นลองย้อนเข้าไปดู ทำงานวิจัยว่าเกิดขึ้น
จากเหตุอะไร อย่างนี้ทุกข์ใจเกิดจากเหตุอะไร เหตุ
จากเจตนาไม่ดี ถึงคนชั่วรบบาดหน้าบิบแตรมันก็

เป็นอยู่อย่างนั้น ฝนตกน้ำท่วมก็เป็นอยู่อย่างนั้น
ถ้าไม่สร้างเจตนาร้ายความทุกข์ใจจะมาจากไหน
แล้วเวลาเพลอคิดไม่ชอบใคร ออกมาจากความ
คิดปรุงแต่ง อย่าไปคิดต่อว่าใครถูกใครผิดเพราะ
เหตุปัจจัยมันยาวเหยียด มันแค่ทัศนคติที่ต่างกัน
ออกไปจากความคิด พอไม่มีคนถูกคนผิด ไม่มีคน
ชั่วความทุกข์ก็หายเหมือนกัน ถ้าไปคิดต่อว่าเรา
ถูกเขาผิด จะหาทางแก้แค้น จะไม่จบ แค่เข้าใจว่า
นั่นแค่อวิชชากระแสหนึ่งแล้วเราจะฉลาด จะไม่
สร้างกระแสอวิชชาข้างในขึ้น ออกมาจากปัญหา
ออกมาจากความไม่รู้ มาอยู่
กับตัวรู้ ผากพวกเราทุก
คนเอาธรรมะนี้มาใช้ให้มี
ความสุขกับปัจจุบันนะ

หลวงพ่อก็คาด
หวังว่ามันจะเป็นแรงบันดาลใจ
ใจที่เราจะได้แผ่ไปยังคนข้าง ๆ ชุมชนหนึ่งมีคน

เข้าใจธรรมะแค่คนเดียว
ชุมชนนั้นจะเปลี่ยนไป
ทันทีเลย ลองพิสูจน์ดู
ชุมชนจะเริ่มเปลี่ยนแปลง
เราไม่สิ้นหวังในกันและกันนะ ไม่สิ้นหวังกับ
ตัวเรา กับสังคมหรือประเทศชาติหรืออะไรก็แล้ว
แต่ จากการที่ต้องอยู่ร่วมกัน เข้าใจในความเป็น
จริง เคารพกันที่ความสุขภายใน

หวังว่าคงจะนำเอาธรรมะนี้ไปใช้ประโยชน์
อย่างที่มีหวัง ใช้แก้ปัญหาความทุกข์ตรงปัจจุบัน
ขณะให้ได้ ใช้ทำให้เกิดความสุขที่ผลิบานผลิแย้ม
แล้วแบ่งปันสู่มหภาค ธรรมะจึงจะเกิดประโยชน์
อย่างแท้จริง

